

Sedem grehov.

(Otroška igra.)

Sedaj, ko se je umaknila starka zima in nas je zopet obiskala ljuba pomlad, je zelo prijetno, če se mladina poišgrá pod milim nebom na travniku sredi pomladanskih cvetic. Zato ti tukaj, draga mladina, podam igro: »Sedem grehov«, ki je pripravna za vsako starost, za deklice in dečke, da se razveseliš ob njej, in da se ohrani igra, ki so jo včasih igrali slovenski pastirji pri svojih čredah.

Pri tej igri morata biti vsaj dva igralca; seveda je pa bolj zanimivo, če jih je več. Igra se vrši lahko na travniku ali na dvorišču. Vsak igralec položi svoje pokrivalo v ravno vrsto tako, da je odprtina obrnjena navzgor. Potrebna je pa tudi žoga ali pa v okroglo obliko zaviti robec.

V določeni razdalji od klobukov se postavijo igralci tako, da stoje v isti razvrstitvi kakor pokrivala. Tisti, čigar klobuk je prvi, začne igro. Pokrivalo pa je tisto prvo, ki je najbližje igralcem. Na morebitni risbi so igralci po vrsti zaznamovani s številkami tako, kakor igrajo: prvi, drugi i. t. d. Z isto številko je označeno tudi vsakemu igralcu pripadajoče pokrivalo.

Prvi igralec vrže žogo v smeri proti klobukom in mora stremiti za tem, da jo vrže v poljuben klobuk. Ko opazijo igralci, da je žoga v klobuku, pa zbežé na vse strani, tudi prvi igralec. Oni pa, v čigar klobuku je sedaj žoga, skoči k svojemu klobuku, zagradi žogo in zavpije: »Stoj!« in obstane pri svojem pokrivalu. Pri klicu: »Stoj!« se morajo pa ustaviti vsi

igralci in ostati na istem kraju in v istem položaju. Igralec z žogo, ki stoji pri klobukih, se ozre in pogleda, koga izmed tovarišev bi najlažje zadel in vrže proti njemu žogo. Če ga zadene, in sicer kamorkoli, zlete vsi igralci in tudi tisti, ki je žogo vrgel, na različne strani. Oni pa, ki je bil zadet, pobere hitro žogo in zavpije: »Stoj!« in ostane na istem mestu. Kakor poprej, morajo ostali igralci pri klicu »Stoj!« obstati na svojem mestu, kjer se ravno ta hip nahajajo. Igralec z žogo zažene žogo v tovariša, ki misli, da ga bo najlažje zadel. Ako ga zadene, storé igralci isto kakor v prvem slučaju. In to se ponavlja toliko časa, dokler ni kdo zgrešil cilja in tovariša ni zadel. Za kazen dobi tisti, ki je zadnji vrgel žogo, cilja pa ni zadel, »greh« v svoj klobuk: to je majhen kamenček ali kako drugo reč. Igralci pa se zbero na svojem prejšnjem mestu kakor v začetku igre.

Sedaj vrže žogo oni igralec, čigar klobuk se nahaja na drugem mestu v vrsti. Tudi ta se mora potruditi, da ostane žoga v klobuku, in sicer v poljubnem. Ako pri prvem metežu žoga ne pade v pokrivalo, ima metalec pravico še do dveh metežev, in če igralec tudi tretjič ne zažene žoge v klobuk, dobi »greh«, in žogo meče tretji tovariš; ostali igralci ostanejo sedaj seveda na svojih mestih. Če je žoga pri enem izmed treh metežev ostala v pokrivalu, se morajo igralci ravnati tako, kakor je opisano pri prvem metalcu.

Tako se vrsté igralci zaporedoma in ko so prišli že vsi na vrsto, dobi zopet prvi tovariš žogo, da jo zažene v klobuk.

To se ponavlja toliko časa, dokler nima že kdo v svojem klobuku sedem grehov. Ta mora potem hitro leteti k pokrivalom in vsa izprazniti ter jih oči-

stiti vseh grehov. Med tem opraviлом pa ga tolčejo ostali tovariši po hrbtu, seveda ne sirovo in močno, dokler niso vsi klobuki zopet prazni in pripravljeni za novo igro.

Opomniti bi še bilo, da ima samo tisti pravico žogo trikrat metati, kdor meče v klobuk; v drugem slučaju se sme žoga vreči samo enkrat. Samo ob sebi umevno je, da so igralci takrat, ko se meče v pokrivala, obrnjeni proti njim. — Napačno bi tudi bilo, ko bi se kdo skrival (n. pr. za kako drevo), da ga ne bi mogla žoga zadeti.

Cvetoš :

Na poti v mlin.

„Urno, le urno
steci, konjiček,
prazen je skoraj
lahni voziček!

Naj te ne straši
strmi ta klanec,
steci dol k mlinu,
steci, moj vianec!“

Francek na vozu
z bičem je počil,
konj pa po klancu
parkrat je skočil.

Sitne otroke
v jarek je stresel,
moko iz mlina
pa Francek je nesel.

